

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 3. Vtrùm Christus contraxerit defectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

prâ virtute vel naturali vel supernaturali. Secundo, Quidquid voluit, tamquam diuinâ virtute adimplendum; potuit vt instrumentum Verbi, siue potuit per eandem virtutem sibi vnitam, & per se applicatam. Ratio est, Quia non decet ipse Sapienciam, vt aliquid velit, quod non possit. Sed est

D V B I V M.

An voluntate absolutâ, Anima Christi aliquid voluerit vt implendum per alios, quod tamen non sit executioni mandatum?

19
Ratio dubitandi.

Ratio dubitandi est, Quia Marci 7. v. 24. dicitur quod ingressus domû, nemine voluit scire; & tamen non potuit latere. Ex quo loco probat Agatho Papa in epist. ad VI. Synodû in Christo fuisse humanam voluntatem; quia quod voluit, non implebatur; cum tamē diuina voluntas semper impleatur. Et confirmatur; Quia Christus volebat homines conuerti, saluari, non peccare &c: quod tamen in multis nō fiebat. Ob has rationes Caietanus admittit Animam Christi aliquid absolutâ voluntate voluisse per alios implendum, quod tamen non est effectum.

Caiet. negat.

2
Absoluta Christi voluntas semper fuit effectum.

Sed longē verius est contrarium. Quod probatur Primò, Nam voluntas humana Christi, erat voluntas Personæ diuinæ: ergo omnino decebat vt semper fieret, quod absolutē vellet. Absurdū enim est, vt id quod Deus absolutē vult, non fiat. Secundo, Christus euidenter videbat, an esset futurum: ergo si certò videbat opus non futurum, valdē imprudenter illud absolutē voluisset: imò

impossibile erat absolutē velle, nisi respectu quorundam mediõrum adhibendorum. Quod enim certò scitur non futurum, censetur tamquam impossibile. Vnde etiam nemo prudens ad hoc conatur. Tertio, Si Christus aliud vellet absolutē vt homo, aliud vt Deus, esset in ipso contrarietas voluntatum, multò magis quam sit in nobis. Quarto, Voluntas absoluta impletur in omnibus Beatis, nihil enim absolutē volunt quod non fiat; vt communiter Doctores; alioqui possent contristari. Ergo multò magis in Christo. Quinto, Christi Anima nihil poterat absolutē velle, nisi quod ei aliquo modo erat possibile, vel virtute propriâ vel diuinâ: ergo id semper fiebat.

Ad Argumentum in contrarium; dicendū est, Christum non voluisse omnino absolutē latere, id est, per omnem potentiam, quam adhibere poterat; sed absolutē quodâ modo; id est, secundum omnem potentiam quam industria humana poterat adhibere. His enim omnibus adhibitis, quæ humana industria prestare poterat ad latendum, non potuit occultari. Colligitur autē inde in Christo fuisse voluntatem humanam: quia tribuitur ei quod aliquid voluerit aliquâ voluntate, adhibendo omnem potentiam propriam illius voluntatis, & non poterit. Quod de voluntate diuinâ nullo modo potest dici: quia quidquid hæc vult adhibendo omnem potentiam sibi propriam, id fit. Ad Confirmationem: Christus non volebat absolutâ voluntate, vt homines conuerterentur, non peccarent: &c. sed conditionatâ, & per modum operantis.

Responso ad rationem dubitandi.

Q V Æ S T I O X I V.

De defectibus Corporis à Christo assumptis.

In Quatuor Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Filius Dei in natura humana assumpserit defectus Corporis?

2
Fuit conueniens.

Respondetur: Conueniens fuit vt Filius Dei assumeret defectus Corporis. Primò, Propter finem Incarnationis, venit enim in mundum ut pro nobis satisfaceret: satisfactio autem fit per opera pœnalia. Ergo Corpus ipsius debebat esse capax pœnarum. Rursus; Satisfactio pro altero, requirit vt pœnas peccato alterius debeat, in te suscipias: atqui defectus corporis, vt fames, sitis, fatigatio, mors, sunt pœnæ peccati originalis: ergo Christus debebat hos defectus in se suscipere. Secundo, Ad ostendendum se esse verum hominem. Tertio, Ad præbendum exemplum Patientiæ. Vide D. Thomam.

Notandum est in Responsione Ad primu, vbi dicitur, Satisfactionem non esse efficacem, nisi ex charitate procedat: id intelligendum esse secundum legem ordinariam; vt patet ex suprâ dictis.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus assumpserit necessitatem subiaccendi his defectibus?

Respondetur; Christus non coactionis necessitate his defectibus subiaccit; atque ad hoc nec absolutâ necessitate: sed tantum eâ necessitate, quæ provenit ratione materiæ seu corporis. Ratio est; Quia Christus voluntariè hos defectus assumpsit: si enim voluisset, facillè potuisset eos impedire virtute suâ diuinâ, quâ pro arbitrio utebatur. Corpus tamen Christi tale erat, vt ipsum per se & solitariè consideratum, necessariò his defectibus subiaceret, qui nullis naturæ viribus poterant impediri.

2
Necessitas ratione materiæ.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus contraxerit hos defectus?

Respondetur; Non contraxit; sed voluntariè hos defectus corporis suscepit. Ratio est; quia huiusmodi defectus non cõtrahuntur nisi ex peccato. Ad Rom. 5. v. 12. Per vnum hominem introiit peccatum in mundum, & per peccatum mors.

3
Hos defectus non contraxit voluntariè assumptis.

Aduerter;

Aduerte; Hos defectus etiam futuros fuisse in statu nude naturæ; nam sequuntur naturalem corporis compositionem. Non tamen dicerentur tunc contrahi; quia non ex aliquâ causâ accessoria & extrinsecâ traherentur: sicut modo dicuntur contrahi, quia ex peccato consequuntur.

Deipara contraxit.

Petes; An Beata Virgo dicenda sit contraxisse hos defectus? Respondeo; contraxisse: Quia et si non sint secuti ex peccato quod habuit; secuti tamen sunt ex peccato, quod habuisset, nisi præuenta fuisset: peccauit enim & ipsa in Adamo. Vnde & necessariò peccatum originale incurrisset, nisi præuenta fuisset.

ARTICVLVS IV.

Virum Christus omnes defectus corporales hominum assumere debuerit?

Respondetur; Christus non assumpsit omnes defectus seu infirmitates humanas; sed eos tantum qui sequebantur naturam, & ex peccato

comuni totius naturæ; nec tamen perfectioni scientiæ, vel gratiæ repugnabant.

Vnde Primò, Non assumpsit ignorantiam, nec procliuatatem ad malum, vel difficultatem ad bonum. Nam etsi hæc sequantur peccatū originale; tamē impediunt opus Redemptionis, & dedecent Christum, & repugnant perfectioni, scientiæ, & gratiæ.

Non assumpsit ignorantiam.

Secundò, Non assumpsit vllum morbum; vt febrim, apoplexiam, lepram, paralysin &c. quia hi morbi non sequuntur immediatē ex peccato originali, aut ex conditione naturæ nude; sed ex particularibus causis, scilicet ex præuâ humorū temperie, vel ex aliquâ imprudentiâ aut ignorantia in regimine corporis. Vnde sequitur Christum naturæ relicto, fuisse moriturum sine vilo morbo, naturali extinctione caloris natiui, & cōsumptione humidi primogenij.

Nec Morbos.

Tertiò, Similiter nec assumpsit cæcitatem, surditatem, aut vllam deformitatem. Nam hæc ex particularibus causis sequuntur: nõ autem immediatē ex naturâ nudâ, vel peccato originali. Adde; Hæc minimè decuisse Christum; nec quidquam conferre potuisse ad nostram redemptionem.

Nec Cæcitate, &c.

Q V Æ S T I O X V.

De defectibus Animæ à Christo assumptis.

In Decem Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Virum in Christo fuerit Peccatū?

Nullum in eo fuit peccatum.

Respondetur; Nullum in Christo fuisse peccatum, nec paruum, nec magnum. Est certum & fide tenendum.

Probatur Primò, Ex varijs Scripturæ locis Ioan. 8. v. 46. *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Ioan. 14. v. 30. *Venit Princeps mundi huius, & in me non habet quidquam.* 2. ad Cor. 5. v. 21. *Eum, qui non nouit peccatum, fecit pro nobis peccatum;* id est, hostiam peccati: quomodo Olee 4. Sacerdotes dicuntur *manducare peccata populi*, id est hostias pro peccatis oblatas. Isaia 53. *Qui peccatū non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius.* Ad Hebr. 4. *Tentatus per omnia pro similitudine absq; peccato.* Et c. 7. *Talis enim decebat vt nobis esset Pontifex sanctus, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus.* 1. Petri 2. v. 22. *Qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius.* Idem patet ex Concilijs, & omnibus Patribus.

Tribus de causis assumptis nobis de factis.

Probatur Secundò Ratione: Primò, Christus assumpsit nostros defectus ob tres causas. Prima, Vt pro peccatis satisfaceret. Secunda, Vt veritatē naturæ humanæ demonstraret. Tertia, Vt præberet perfectū exemplum omnis virtutis. Atqui peccatum ad nihil horum præstandū iuuabat, sed potiùs impediabat satisfactionem pro nobis, & exemplum virtutis. Dices; Debebat dare exemplum penitentis, sicut Dauid; ergo &c. Respondedo; Deditse perfectissimum exemplum penitentis, dolendo non de suis, sed de alienis peccatis; & pro illis satisfaciendo.

Peccata sustulit.

Secundò, Christus venit vt omnino tolleretur peccatū; ergo non oportebat vt illud admitteret. Vnde ad Hebr. 7. v. 26. *Talis enim decebat vt nobis esset Pontifex, sanctus, innocens, impollutus, segregatus à*

peccatoribus, & excelsior cælis factus: qui non habet necessitatem quotidie (quemadmodum Sacerdotes) prius pro suis delictis hostias offerre, deinde pro populo. Hoc enim fecit semel, se offerendo. Lex enim homines constituit Sacerdotes infirmitatem habentes: sermo autem iurisurandi qui post (Græcè *κατά*, supra) legem est, Filium in æternum perfectum.

Tertiò, Christus venit vt daret nobis legē, & ostenderet viâ perfectionis. Vnde Ioan. 8. *Quis ex vobis arguet me de peccato? si veritatem dico vobis, cur non creditis mihi?* Prorsus autem indecens fuisset, si vel contra suam legem, vel perfectionem vitæ, aliquid admisisset.

Ostendit vim perfectionis.

Quartò, Quia à principio fuit perfectus gratiâ, & visione beatificâ: ergo omnino impeccabilis. Ex his patet, Christum non tantum non peccasse, sed iuxta legem ordinariam ne potuisse quidem peccare. Sed est

Fuit ab initio perfectus.

D V B I V M.

An nullo modo fieri poterit vt Christus in naturâ assumptâ peccaret?

Drandus in 3. d. 12. q. 2. existimat humanitatem Verbo vnitam potuisse per absolutam Dei potentiam permitti peccare; & hoc peccatū, per communicationē idiomaticam potuisse tribui Deo: ita vt Deus diceretur peccare, sicuti dicitur pati, mori, resurgere. Eandem sententiam insinuat Scotus eadem dist. q. 1. vbi docet ratione beatitudinis Christum non potuisse peccare; non tamen ratione solius vnionis. Quamquam Scotus rectè posset intelligi, vt nimirū loquatur de nudâ vnione, ita vt illius ratione, nullū auxilium proueniat humanitati. Gabriel autem eadem dist. admittit quidem naturam assumptam peccare potuisse, sed hoc peccatum Deo non tribuendum.

Drandus.

Scotus.

Gabriel.

Hh iij Sed